

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, zastúpeného Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., Mariánske námestie 2, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 36T/64/2024 z 25. novembra 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/144/2024 z 11. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 36T/64/2024 z 25. novembra 2024 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tos/144/2024 z 11. decembra 2024 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“). Navrhuje uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 11. septembra 2024 bola na sťažovateľa pod č. k. 2 Pv 275/24/5511-55 podaná obžaloba pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období. Súčasne prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina podal podnet na opätovné vzatie sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ bol opätovne vzatý do väzby uznesením okresného súdu zo 4. októbra 2024, na ktorej výkon nastúpil 15. októbra 2024, keď mu skončil výkon trestu odňatia slobody v inej trestnej veci.

3. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol okresný súd namietaným uznesením sp. zn. 36T/64/2024 z 25. novembra 2024 tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, do ktorej bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 29Tp/37/2024 z 15. mája 2024 a následne opätovne uznesením okresného súdu sp. zn. 36T/64/2024 zo 4. októbra 2024, ktorú (žiadosť) sťažovateľ podal 12. novembra 2024, zamietol, keďže dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v spojení s § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku naďalej trvali (I). Zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka (II).

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením č. k. 3Tos/144/2024-384 z 11. decembra 2024 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti uzneseniu okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že oba súdy porušili jeho právo na prerokovanie väzobnej veci plynulo, prednostne a urýchlene, k čomu uvádza:

a) uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/34/2024 z 27. marca 2024 došlo k porušeniu namietaných práv tým, že krajský súd mu odňal možnosť na účinný prostriedok nápravy (odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu o nevyhlásení predsedníčky senátu [REDACTED]) a porušil jeho právo na primeraný čas na prípravu obhajoby (tým, že rozhodol o podanej sťažnosti skôr, ako si zvolený obhajca prevzal napadnuté uznesenie s výzvou na odôvodnenie sťažnosti);

b) od jeho opätovného vzatia do väzby (15. októbra 2024) do prvého úkonu vykonaného v trestnom konaní po podaní obžaloby uplynula lehota 9 týždňov (termín hlavného pojednávania nariadený na 19. december 2024), t. j. viac ako dva mesiace, čo je aj v rozpore s účelom väzby. Z dôvodu, že okresný súd vo veci nekoná urýchlene, sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu;

c) z odôvodnenia okresného súdu nie je zrejmé, aký súvis má vrátenie doručky preukazujúcej jeho prevzatie uznesenia o vzatí do väzby, proti ktorému je možné podať sťažnosť, s nariadením termínu hlavného pojednávania v jeho trestnej veci, keďže aj prípadné podanie sťažnosti nemá odkladný účinok. Ak by aj bol v prípade podania sťažnosti súdny spis postúpený odvolaciemu súdu, nebráni to prvostupňovému súdu, aby vo veci plynulo konal (zapožičal si spis s cieľom vykonať hlavné pojednávanie);

d) tvrdenie okresného súdu o pojednávacích dňoch zákonnej sudkyne (štvrtky a piatky) nemôže byť odôvodnením priesťahov vo väzobnej trestnej veci, keďže zaťaženosť zákonného sudcu, prípadne dlhodobo plánovaná dovolenka nemôžu byť na ťarchu sťažovateľa;

e) ústavne nekonformným je názor odvolacieho súdu o tom, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, v akej lehote musí súd vo väzobných veciach nariadiť termín hlavného pojednávania. Sťažovateľ akcentuje § 2 ods. 6 Trestného poriadku a judikatúru ústavného súdu o potrebe urýchleného konania vo väzobných veciach. Namietá, že nemôže byť plynulým také konanie, v ktorom od podania obžaloby (11. septembra 2024) je prvý termín hlavného pojednávania nariadený po viac ako troch mesiacoch (19. decembra 2024) bez ohľadu na vykonanie administratívnych úkonov súvisiacich s doručovaním, prípadne rozhodovaním o vzatí do väzby;

f) ústavne neudržateľným je vyjadrenie krajského súdu o tom, že zo sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu ani z následne podanej sťažnosti nevyplýva, vykonania akých úkonov sa dožadoval. Sťažovateľ uvádza, že postup po podaní obžaloby je ustanovený v § 247 a nasl. Trestného poriadku, a teda nemusel špecifikovať žiadny konkrétny úkon, ktorý je potrebné vykonať. Napriek tomu uvádza, že v jeho trestnej veci prichádzalo do úvahy „jedine vytýčenie termínu hlavného pojednávania“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) a porušenie práva na slobodu a bezpečnosť [čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru] uznesením okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu v spojení s uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti uzneseniu okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu:

7. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu, ktoré sťažovateľ namieta v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu (ale aj jeho postupu) týkajúcemu sa rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate namieta, že v jeho väzobnej trestnej veci sa (vo veci samej) nekoná urýchlene, čím bezúspešne argumentoval aj v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Rozporuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu v časti, v ktorej tento vyslovil, že zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, v akej lehote sa musí vo väzobných veciach nariadiť termín hlavného pojednávania. Rovnako namieta tvrdenie sťažnostného súdu, že zo žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a ani zo sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu nevyplýva, vykonania akých úkonov sa sťažovateľ v konaní pred súdom dožadoval.

10. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

11. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na spôsob sťažovateľovej ústavnoprávnej argumentácie, ktorá svojím obsahom spadá do niekoľkých jednoznačne nevymedzených línií. Sťažovateľ namieta neprimeranosť trvania jeho väzobného trestného stíhania s poukazom na existujúce prietahy v konaní vo veci samej. Zároveň však akcentuje judikatúru ústavného súdu o potrebe urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej nevyhovuje lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (odkazuje na nález ústavného súdu vedený pod č. k. III. ÚS 606/2024-55 z 27. novembra 2024).

12. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje svoju judikatúru, v zmysle ktorej je právo na urýchlené preskúmanie dôvodnosti väzby obsiahnuté v čl. 17 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. I. ÚS 224/03, III. ÚS 227/03, I. ÚS 34/04, III. ÚS 149/04, I. ÚS 315/2010, I. ÚS 491/2021).

13. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práv v súvislosti s tým, že okresný súd nepostupoval v trestnom konaní (t. j. v merite – o vine a treste) s osobitnou starostlivosťou a urýchlenním v čase, keď sťažovateľ bol (a stále je) vo väzbe, a pritom túto okolnosť všeobecné súdy neskúmali (neskúmali ústavne akceptovateľným spôsobom, pozn.) a nezohľadnili v konaní o jeho osobnej slobode, potom ústavný súd k tomu uvádza, že ide o situáciu, ktorú možno ústavnou sťažnosťou namietat a následne ústavným súdom preskúmať skrz čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru (m. m. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 508/2020, I. ÚS 491/2021).

14. Je to tak čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktoré zaručuje právo na primeranú dĺžku väzby vo vzťahu k trestnému konaniu vo veci samej. V zmysle tohto ustanovenia väzba môže trvať len po dobu, po ktorú je skutočne nevyhnutná pre dosiahnutie účelu trestného konania. Nesmie teda dôjsť k situácii, keď by osoba, ktorá je až do vynesenia odsudzujúceho rozsudku považovaná za nevinnú, niesla za okolností daného prípadu väčšiu obeť, než od nej bolo možné rozumne očakávať

(rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, č. 2122/64, bod 4, m. m. I. ÚS 491/2021).

15. Je možné sumarizovať, že sťažovateľ (ktorý je právne zastúpený) namieta v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti porušenie označených práv „len“ napadnutým uznesením krajského súdu a nie aj postupom všeobecných súdov. Za týchto okolností a s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého je ústavný súd spravidla viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ústavný súd nepristúpil k tzv. prekročeniu petitu ústavnej sťažnosti, ale pristúpil k posúdeniu sťažovateľových námietok s ohľadom na predmetnú skutočnosť. Neprerokoval tak postup všeobecných súdov, ale sťažovateľom namietané tvrdenia týkajúce sa uznesenia krajského súdu, ktorý posudzoval jeho sťažnostné námietky o existencii priesťahov v konaní vo veci samej (v merite veci).

16. Ústavný súd skúmal, či sa krajský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia uznesenia okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

17. Krajský súd sa v namietanom uznesení z 11. decembra 2024 nestotožnil s názorom sťažovateľa, že procesným postupom súdu došlo k zbytočným priesťahom v konaní (resp. k nečinnosti prvostupňového súdu), ktoré by odôvodňovali prepustenie obžalovaného sťažovateľa z väzby na slobodu. Jeho sťažnosť podanú proti uzneseniu okresného súdu považoval za nedôvodnú. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ uplatnil v sťažnostnom konaní obdobné (až rovnaké) námietky smerujúce proti odôvodneniu okresného súdu ako v konaní pred ústavným súdom.

18. Krajský súd podrobne popísal chronologický postup trestného konania vo veci sťažovateľa (11. septembra 2024 podaná obžaloba; 13. septembra 2024 nariadené jej doručovanie stranám v konaní a nariadenie termínu výsluchu sťažovateľa vo veci väzby na 4. október 2024; následne bola do spisu zabezpečená lustrácia z Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odpis z registra trestov; 4. októbra 2024 vzatie sťažovateľa do opätovnej väzby; 9. októbra 2024 expedovanie tohto rozhodnutia stranám v konaní; 4. novembra 2024 nariadený termín hlavného pojednávania na 19. december 2024) a k dotknutej námietke uviedol, že konanie okresného súdu plne zodpovedá požiadavke prednostného a urýchleného vybavenia veci bez zbytočných priesťahov. Sumarizoval, že okresný súd od podania obžaloby (september 2024) do nariadenia termínu hlavného pojednávania (4. novembra 2024) vykonal viaceré procesné úkony, na podklade čoho sa nestotožnil so sťažovateľovým tvrdením, že vo veci sa nekonalo viac ako dva mesiace. Podľa záveru krajského súdu trestné konanie prebieha plynulo a v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Rovnako vyslovil, že po 4. novembri 2024 okresný súd vykonával úkony súvisiace so sťažovateľom podanou žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté do nariadeného termínu hlavného pojednávania (19. decembra 2024), teda bolo opätovne vo veci konané.

19. V prípade dlhšie trvajúcej väzby musia byť pre jej ďalšie trvanie splnené štyri podmienky. Musí existovať po formálnej stránke uznesenie o vznesení obvinenia. Po materiálnej stránke sa vyžaduje

existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, s tým, že tento skutok musí napĺňať znaky niektorého trestného činu. Ďalej musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1, resp. 3 Trestného poriadku. Napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní, resp. súd vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (m. m. II. ÚS 200/2019, č. 20/2019 ZNaU).

20. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa venoval aj formálnym a materiálnym podmienkam trvania väzby, v súvislosti s čím sa v celom rozsahu stotožnil s uznesením okresného súdu. Ten podrobne pomenoval existenciu uznesenia o vznesení obvinenia, dôvody dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu, ako aj väzobné dôvody a nemožnosť nahradenia jeho väzby zákonnými náhradami (s. 4 až 7 uznesenia okresného súdu, pozn.). Je nevyhnutné uviesť, že splnenie predmetných podmienok sťažovateľ nerozporoval ani v sťažnostnom konaní a ani v konaní pred ústavným súdom.

21. Ústavný súd uzatvára, že nie je možné prisvedčiť sťažovateľovej argumentácii smerujúcej proti tvrdeniu krajského súdu o tom, že nejestvuje lehota, v ktorej by sa musel vo väzobných veciach nariadiť termín hlavného pojednávania, a tvrdeniu krajského súdu o tom, že nevie, akých (iných) úkonov sa v konaní pred súdom sťažovateľ dožadoval. Podstatou uznesenia krajského súdu je totiž posúdenie namietaného celkového trvania sťažovateľovej trestnej veci pred súdom, resp. nekonania okresného súdu, zatiaľ čo je väzobne trestne stíhaný.

22. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovateľ mal byť prepustený z väzby na slobodu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavnoprávne akceptovateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnietiť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023, IV. ÚS 155/2024).

23. Odôvodnenie krajského súdu je pritom zrozumiteľné, konzistentné a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Ústavný súd neidentifikoval žiaden rozpor s nimi či exces v tvrdeniach krajského súdu. Odvolací súd sa sťažovateľom namietanými okolnosťami trvania trestného konania zaoberal, posúdil časové hľadisko jednotlivých úkonov okresného súdu v (vo vtedy) aktuálnom stave trestného konania a dospel k záveru, že sťažovateľov argument vzhľadom na uvedené neobstojí ako dôvod na vyhoviecie jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Argumentácia krajského súdu v tejto časti nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená a dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolenú námietku.

24. K námietkam týkajúcim sa uznesenia krajského súdu sp. zn. 2Tos/34/2024 z 27. marca 2024 je potrebné uviesť, že sťažovateľ v rámci skutkového stavu toto rozhodnutie bližšie nepopisuje, zároveň ho neoznačil ani v petite ústavnej sťažnosti, t. j. v návrhu na rozhodnutie, ktorým je ústavný súd spravidla viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde), v nadväznosti na čo ich ústavný súd vyhodnotil len ako súčasť sťažovateľovej argumentácie. V rámci nej ale nebolo jednoznačne špecifikované prepojenie tohto uznesenia s namietanými väzobnými rozhodnutiami (úlohou

ústavného súdu nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie namietaných práv). Pre komplexnosť možno doplniť, že dotknuté námietky sa rovnako javia ako oneskorené (§ 124 zákona o ústavnom súde) vzhľadom na fakt, že označené uznesenie je datované k marcu 2024 a ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená vo februári 2025 (sťažovateľ netvrdí, že by nastala chyba v jeho doručovaní).

25. O zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

26. Ústavný súd považuje argumenty, akými krajský súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa týkajúcich sa jeho tvrdení o vzniku zbytočných prietahov v jeho trestnej veci, za ústavne súladné. Vzhľadom na spôsob sťažovateľom uplatnených námietok a s prihliadnutím na popísané skutočnosti (najmä body 18, 21 až 23 tohto uznesenia, pozn.) konštatuje ústavnú akceptovateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto jeho časti. Nenašiel tak medzi uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv takú príčinnú súvislosť či prípadné porušenia práv takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Odmietol preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. K námietke porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd uvádza, že toto ustanovenie nemožno vo veci sťažovateľa aplikovať. Označený článok dohovoru sa *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o prvotnom uvalení väzby). Keďže v danom prípade neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o prvotnom vzatí do väzby, námietku porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vyhodnotil v súlade so svojou rozhodovacou praxou ako zjavne neopodstatnenú (m. m. I. ÚS 161/2019, II. ÚS 105/2019, II. ÚS 314/2020, IV. ÚS 155/2024).

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu